

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Radana Malíka a soudců JUDr. Barbary Pořízkové a JUDr. Pavla Molka v právní věci žalobce: **Děti Země – Klub za udržitelnou dopravu**, se sídlem Cejl 866/50a, Brno, zast. JUDr. Petrou Humlíčkovou, Ph.D., advokátkou se sídlem Vodičkova 704/36, Praha 1, proti žalovanému: **Ministerstvo dopravy**, se sídlem Nábřeží L. Svobody 1222/12, Praha 1, proti rozhodnutí ministra dopravy ze dne 5. 11. 2021, č. j. MD-15109/2021-510/62, za účasti osob zúčastněných na řízení: **I) Ředitelství silnic a dálnic s. p.**, se sídlem Na Pankráci 546/56, Praha 4, **II) I. L.**, **III) Spolek pro ekologii Kostelec**, se sídlem Májová 432, Zlín-Kostelec, **IV) Vizovické vrchy, z. s.**, se sídlem Lázeňská 1104, Vizovice, a **V) Egeria, z. s.**, se sídlem Obchodní 1324, Otrokovice, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 27. 4. 2022, č. j. 9 A 135/2021-210,

t a k t o :

- I. Rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 27. 4. 2022, č. j. 9 A 135/2021-210, **se zrušuje.**
- II. Rozhodnutí ministra dopravy ze dne 5. 11. 2021, č. j. MD 15109/2021-510/62, **se zrušuje** a věc **se vrací** žalovanému k dalšímu řízení.
- III. Žalovaný **je povinen** zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení v celkové výši **18 200 Kč** k rukám jeho zástupkyně JUDr. Petry Humlíčkové, Ph.D., advokátky se sídlem Vodičkova 704/36, Praha 1, a to do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.
- IV. Osoby zúčastněné na řízení **nemají právo** na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci

[1] Ministerstvo dopravy, odbor infrastruktury a územního plánu, vydalo dne 22. 12. 2020 společné rozhodnutí – stavební povolení, č. j. 269/2017-910-IPK/119, kterým jako speciální stavební úřad ve věcech dálnic ve smyslu § 15 zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (stavební zákon), ve znění pozdějších předpisů (dále

jen „stavební zákon“), povolilo podle § 115 stavebního zákona stavbu „Dálnice D49, stavba 4901 Hulín – Fryšták“.

[2] Rozklad žalobce proti uvedenému rozhodnutí zamítl ministr dopravy napadeným rozhodnutím a prvostupňové rozhodnutí potvrdil.

[3] Proti rozhodnutí ministra dopravy brojil žalobce správní žalobou, kterou městský soud zamítl jako nedůvodnou. Nedůvodnou shledal námitku stran rizika tzv. systémové podjatosti Krajského úřadu Zlínského kraje, námitku nezákonnosti podmínky č. 49 stavebního povolení a námitky stran přezkumu zákonnosti závazných stanovisek. Městský soud neshledal důvodnou ani námitku posouzení platnosti časově omezených vyjádření a stanovisek dotčených orgánů a vlastníků sítí technické infrastruktury. Stejně tak městský soud nepřisvědčil námitce přezkumu ústavnosti § 23a zákona č. 100/2001 Sb., o posuzování vlivů na životní prostředí a o změně některých souvisejících zákonů (zákon o posuzování vlivů na životní prostředí), ve znění účinném do 31. 12. 2023 (dále jen „zákon EIA“), a s ní spojenému návrhu na předložení předběžných otázek k Soudnímu dvoru Evropské unie.

II. Obsah kasační stížnosti a vyjádření účastníků řízení

[4] Žalobce (dále jen „stěžovatel“) napadá výše označený rozsudek městského soudu kasační stížností z důvodů podle § 103 odst. 1 písm. a) a d) zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“). Navrhuje zrušit napadený rozsudek, rozhodnutí ministra dopravy i žalovaného a věc vrátit žalovanému k dalšímu řízení. V ní formuluje celkem sedm kasačních námitek.

[5] Napadený rozsudek je nepřezkoumatelný pro nedostatek důvodů ve vztahu k namítané systémové podjatosti Krajského úřadu Zlínského kraje (dále jen „krajský úřad“). Napadené rozhodnutí je navíc nezákonné, jelikož žalovaný samostatně nerozhodl o námitce systémové podjatosti (1). Městský soud při posouzení závazného stanoviska Městského úřadu Holešov ze dne 30. 11. 2018, č. j. HOL-33159/2018/SÚ/RS, ve znění ze dne 14. 10. 2020, č. j. HOL-29254/2020/SÚ/RS, pouze převzal odůvodnění potvrzujícího závazného stanoviska krajského úřadu ze dne 13. 7. 2021, č. j. KUZL 41744/2021, nebo použil „*mimoběžná tvrzení*“ (2). Stěžovatel namítá, že je nutné upřesnit, kdy a jak měřit intenzity hluku, současně s tím požaduje provedení nové hlukové studie (3). Podkladové akty zabývající se zásahem stavby do krajinného rázu nereagovaly na námitky stěžovatele (4). Nezákonné je i závazné stanovisko k vlivům prioritního dopravního záměru na životní prostředí ze dne 22. 11. 2016, č. j. 63881/ENV/16 (dále jen „závazné stanovisko k vlivům na životní prostředí“) (5). Stěžovatel namítá rozpor § 23a odst. 3 zákona EIA s právem Evropské unie a s ústavním zákonem č. 1/1993 Sb., Ústava České republiky, ve znění pozdějších ústavních zákonů (dále jen „Ústava“) (6). Městský soud při vydání napadeného rozsudku nedodržel zákonnou lhůtu a nerozhodl o odkladném účinku (7).

[6] Jednotlivé kasační námitky jsou podrobně rozvedeny níže v rámci právního posouzení Nejvyššího správního soudu v části III. tohoto rozsudku.

[7] Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti navrhl kasační stížnost zamítnout pro její nedůvodnost. Uvedl, že závěry vyslovené v napadeném rozsudku jsou věcně správné a v souladu se zákonem. K namítané nezákonnosti závazných stanovisek uvedl, že postupoval v souladu s § 149 odst. 7 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, ve znění

pokračování

pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“). Dle tohoto ustanovení si vyžádal potvrzení či změnu závazných stanovisek od správních orgánů nadřízených správním orgánům příslušným k vydání závazných stanovisek. Žalovaný dále uvedl, že stěžovatel uplatnil námitku systémové podjatosti opožděně. Dle žalovaného není důvodná ani námitka rozporu § 23a odst. 3 zákona EIA s právem EU a Ústavou.

[8] Osoba zúčastněná na řízení I) ve vyjádření ke kasační stížnosti také navrhla zamítnout kasační stížnost jako nedůvodnou. Uvedla, že stěžovatel opakuje a rozšiřuje námitky, které vznesl v řízeních před správními orgány a městským soudem. Mnohé kasační námitky pak přesahují problematiku životního prostředí, a proto jsou nepřípustné. Městský soud se dle názoru osoby zúčastněné na řízení I) vypořádal se všemi námitkami stěžovatele. Všechna závazná stanoviska byla přezkoumána a potvrzena a stěžovatel ani neuvedl důvody, pro které by měla být námitka systémové podjatosti shledána včasou.

[9] Osoby zúčastněné na řízení II), III), IV) a V) se k zaslaným podáním nevyjádřily.

[10] Stěžovatel v replice setrval na názoru, že námitku systémové podjatosti uplatnil včas. Stěžovatel nerozporuje podmínky územního rozhodnutí, kterého se neúčastnil, ale brojí proti nepřezkoumatelnosti závazných stanovisek Městského úřadu Holešov a krajského úřadu. Žalovaný nesprávně odmítl „znovu“ přezkoumat závazná stanoviska Krajské hygienické stanice Zlínského kraje a závazná stanoviska na ochranu krajinného rázu, při „druhém“ přezkumu do nich nebyly vloženy podmínky vznesené stěžovatelem. Stěžovatel setrval na svém návrhu na zrušení napadeného rozsudku, rozhodnutí ministra dopravy i žalovaného.

III. Právní hodnocení Nejvyššího správního soudu

[11] Nejvyšší správní soud posoudil formální náležitosti kasační stížnosti a shledal, že byla podána včas, osobou k tomu oprávněnou, směřuje proti rozhodnutí, proti němuž je podání kasační stížnosti přípustné, z důvodů, které zákon připouští, a že stěžovatel je zastoupen advokátkou (§ 102 a násl. s. ř. s.). Následně přezkoumal rozsudek městského soudu v rozsahu kasační stížnosti, namítaných důvodů, včetně důvodů, ke kterým přihlíží z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.).

[12] Kasační stížnost je důvodná.

III.a K namítané systémové podjatosti krajského úřadu

[13] Stěžovatel namítá v podaném rozkladu proti rozhodnutí Ministerstva dopravy riziko systémové podjatosti všech zaměstnanců krajského úřadu. Během rozkladového řízení vyvěsil žalovaný dne 24. 8. 2021 na úřední desku veřejnou vyhlášku, jež obsahovala sdělení o tom, že spis byl doplněn o třicet jedna nových podkladů. Žalovaný současně stanovil lhůtu pro vyjádření k nim do 23. 9. 2021. Dne 6. 9. 2021 se stěžovatel podle jeho tvrzení o této výzvě dozvěděl. Následně zaslal žalovanému poslední den lhůty, tj. dne 23. 9. 2021, vyjádření včetně uplatněné námitky podjatosti. Podjatost zaměstnanců krajského úřadu shledává na základě mediálních výstupů, memoranda o spolupráci při výstavbě dálnice D49, vzniku petice za urychlení výstavby dálnice D49 a schválení novely § 23a odst. 3 zákona EIA. Mediálních výstupů, podpisu memoranda a petice se účastnili radní Zlínského kraje,

primátor statutárního města Zlín, hejtmán Zlínského kraje a další regionální a místní politici.

[14] Ministr dopravy v napadeném rozhodnutí popsal způsob, jakým vznikl institut systémové podjatosti a vymezil jej. Dále uvedl, že stavba dálnice D49 je stavbou nadstátního významu. Ze stěžovatelem doložených mediálních výstupů nelze podle ministra dopravy dovodit snahu zvnějšku působit na úředníky krajského úřadu, nýbrž spíše snahu o dokončení stavby dálnice. Ministr dopravy současně uvedl, že není příslušným o námitce systémové podjatosti zaměstnanců krajského úřadu rozhodovat, a to tím spíše za situace, kdy byl přezkum závazných stanovisek krajského úřadu již ukončen.

[15] Městský soud zamítl žalobní námitku systémové podjatosti krajského úřadu jako nedůvodnou, neboť ji stěžovatel vznesl před správními orgány opožděně. Převážná část mediálních výstupů byla vydána v jarních měsících roku 2021, tedy více jak jeden a půl měsíce před přezkumem závazných stanovisek krajským úřadem. Memorandum a petice byly zveřejněny v květnu roku 2021. Městský soud také připomněl, že s ohledem na četnost účastenství stěžovatele v obdobných řízeních není možné pochybovat o jeho nevědomosti uplatnit námitku podjatosti podle § 14 správního řádu bez zbytečného odkladu. Žalovaný dle městského soudu postupoval zákonným způsobem, a proto není na místě s odkazem na rozsudek NSS ze dne 12. 4. 2021, č. j. 5 As 72/2018-78, napadené rozhodnutí zrušit.

[16] Stěžovatel obecně namítá nepřezkoumatelnost napadeného rozsudku ve vztahu k žalobnímu bodu č. 1, tedy k námitce rizika systémové podjatosti krajského úřadu. Dále namítá, že žalovaný mu svým nezákonným postupem upřel právo podat proti rozhodnutí o námitce podjatosti opravný prostředek. Současně měl orgán nadřízený krajskému úřadu o této námitce rozhodnout před vydáním napadeného rozhodnutí. Dle názoru stěžovatele městský soud účelově vykládá „*dobu skutečně relevantní události od doby zjištění, že k takové relevantní události došlo*“. Stěžovatel si byl svých práv vědom, námitku podjatosti uplatnil ihned, jakmile měl k dispozici mediální výstupy za období duben až září roku 2021. Tyto výstupy obdržel dne 16. 9. 2021 a následně je obratem dne 23. 9. 2021 společně s námitkou podjatosti předložil žalovanému. Závěr městského soudu o opožděném uplatnění námitky podjatosti proto není správný.

[17] Dle stěžovatele není odkaz městského soudu na rozsudek č. j. 5 As 72/2018-78 pro věc relevantní, protože se netýká předmětu sporu. Namísto toho stěžovatel odkázal na usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 11. 2012, č. j. 1 As 89/2010-119, č. 2802/2013 Sb. NSS, z něž dovodil, že skutečnosti nasvědčující systémové podjatosti nelze posuzovat izolovaně, nýbrž ve vzájemných souvislostech a následně je zhodnotit jako celek. Stěžovatel tedy dospěl k závěru, že účastník řízení může pojmout podezření o systémové podjatosti až po určité době vedení řízení. Žalovaný svým postupem upřel stěžovateli právo na přezkum námitky rizika systémové podjatosti a jedná se tedy o závažnou vadu řízení, pro kterou má být napadené rozhodnutí zrušeno.

[18] Námitka není důvodná.

[19] Nejdříve se Nejvyšší správní soud zabýval namítanou nepřezkoumatelností napadeného rozsudku. Pro účely dalšího posouzení má Nejvyšší správní soud za to, že je nezbytné nejdříve vymezit pojem nepřezkoumatelnost. Ke konkrétnímu obsahu pojmu nepřezkoumatelnosti srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 12. 2003,

pokračování

č. j. 2 Ads 58/2003 75, č. 133/2004 Sb. NSS, ze dne 14. 7. 2005, č. j. 2 Afs 24/2005 44, č. 689/2005 Sb. NSS, ze dne 29. 7. 2004, č. j. 4 As 5/2003 52, nebo ze dne 16. 12. 2008, č. j. 1 Ao 3/2008 136, č. 1795/2009 Sb. NSS. Povinnost řádného odůvodnění přitom neznamená povinnost podrobně odpovědět na každý dílčí argument účastníka řízení, postačí proti námitkám účastníka řízení postavit vlastní argumentační celek, v jehož konkurenci námitky jako celek neobstojí (srov. nálezy Ústavního soudu ze dne 12. 2. 2009, sp. zn. III. ÚS 989/08, a ze dne 14. 8. 2019, sp. zn. II. ÚS 222/18, obdobně rozsudky NSS ze dne 27. 2. 2019, č. j. 8 Afs 267/2017-38, odst. [16], nebo ze dne 30. 3. 2023, č. j. 9 As 123/2022 - 55, odst. [12]). Dále platí, že přezkoumá-li krajský soud správní rozhodnutí, které nebylo přezkoumatelné, zatíží nepřezkoumatelností i své rozhodnutí (srov. např. rozsudky NSS ze dne 13. 6. 2007, č. j. 5 Afs 115/2006-91, ze dne 28. 1. 2009, č. j. 1 As 110/2008-99, nebo nověji ze dne 13. 7. 2022, č. j. 7 As 342/2020-30, odst. [8]). Konstatování nepřezkoumatelnosti by mělo být vyhrazeno pouze výjimečným případům, kdy není z odůvodnění napadeného rozhodnutí vůbec patrné hodnocení podstatných důvodů či skutečností (srov. usnesení rozšířeného senátu NSS ze dne 5. 12. 2017, č. j. 2 As 196/2016-123, č. 3668/2018 Sb. NSS, odst. [29]).

[20] Městský soud v rámci vypořádání žalobní námitky rizika systémové podjatosti shrnul skutkový stav a ověřil jej ze spisu. Uvedl stěžejní argumenty ministra dopravy, který se námitkou podjatosti rovněž zabýval. V rámci vlastního právního posouzení městský soud konstatoval opožděnost námitky podjatosti s odůvodněním viz výše odst. [15] tohoto rozsudku a shledal jeho postup zákonným. Nejvyšší správní soud je na základě zde uvedeného toho názoru, že argumentace městského soudu je řádně a logicky odůvodněna, přičemž jeho závěry mají oporu jak ve správním spise, tak v platné právní úpravě. Nejvyšší správní soud uzavírá, že z napadeného rozsudku jsou seznatelné úvahy městského soudu, je z něj zřejmé, z jakých důvodů považoval danou žalobní námitku za nedůvodnou. Napadený rozsudek městského soudu stran vypořádání námitky podjatosti je tedy přezkoumatelný.

[21] Podle § 14 odst. 3 správního řádu *[ú]častník řízení může namítat podjatost úřední osoby, jakmile se o ní dozví. K námitce se nepřihlédne, pokud účastník řízení o důvodu vyloučení prokazatelně věděl, ale bez zbytečného odkladu námitku neuplatnil. O námitce rozhodne bezodkladně usnesením služebně nadřízený úřední osoby nebo ten, kdo má obdobné postavení (dále jen "představený").*

[22] Nejvyšší správní soud k uvedenému ustanovení uvedl, že účastník řízení musí namítat podjatost úřední osoby v prekluzivní lhůtě bez zbytečného odkladu poté, co se o důvodech podjatosti dozví. Podá-li účastník námitku podjatosti pozdě, nerozhoduje se o ní samostatným usnesením, nicméně se jí musí příslušný správní orgán zabývat (srov. rozsudek NSS ze dne 30. 1. 2013, č. j. 1 As 89/2010-152, odst. [29], ze dne 6. 9. 2017, č. j. 10 As 68/2017-32, odst. [23], či ze dne 6. 2. 2019, č. j. 9 As 453/2017-57, odst. [51]).

[23] Kasační soud se v dané věci ztotožňuje se závěrem městského soudu, a sice že stěžovatel námitku rizika systémové podjatosti uplatnil opožděně. Nejvyšší správní soud ze správního spisu ověřil, že námitka rizika systémové podjatosti byla uplatněna opožděně, a to prostřednictvím vyjádření se k novým podkladům ze dne 23. 9. 2021 v rámci řízení o rozkladu stěžovatele, o němž rozhodoval ministr dopravy. Stěžovatel měl dle názoru kasačního soudu dostatek příležitostí, aby vznesl námitku podjatosti vůči úředním osobám, resp. celému krajskému úřadu. Řízení o vydání stavebního povolení se vede již řadu let, proto je tvrzení stěžovatele o tom, že zapojení krajského úřadu do řízení zjistil až dne

6. 9. 2021, stěží přijatelné a uvěřitelné. Především si stěžovatel musel být vědom s ohledem na své aktivity a účast v obdobných řízeních, že se na přezkumu závazných stanovisek bude jako nadřízený orgán dotčených správních orgánů podílet právě krajský úřad. Stěžovatel navíc existenci rizika systémové podjatosti vztahuje k mediálním výstupům učiněným od dubna do září roku 2021, k podpisu memoranda i petice došlo v květnu 2021. Od podpisu memoranda a petice včetně vydání části mediálních výstupů tak uplynula nemalá doba do dne, kdy stěžovatel námitku podjatosti uplatnil. Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 6. 9. 2017, č. j. 10 As 68/2017-34, odst. [21], uvedl, že: *„zda je podmínka bezodkladnosti dodržena, záleží na okolnostech konkrétního případu a nelze pevně stanovit dobu, po jejímž uplynutí bude námitka podjatosti automaticky považována za opožděnou. Obvykle se za včasnou považuje námitka uplatněná řádově v průběhu několika dnů (srov. k tomu inspirativně § 8 odst. 5 s. ř. s.)“*.

[24] Při opožděném uplatnění námitky podjatosti, ke kterému v nyní projednávané věci došlo, se v souladu s výše citovanými rozsudky samostatné usnesení o námitce nevydává (viz odst. [22] tohoto rozsudku), stěžovateli tedy nebylo upřeno žádné procesní právo na obranu proti usnesení o námitce, jak se mylně domnívá. Ministr dopravy se vznesenou námitkou systémové podjatosti v souladu s citovanou judikaturou zabýval (str. 23 napadeného rozhodnutí), přičemž konstatoval, že z doložených mediálních výstupů vyplývá pouze obecný zájem na dokončení stavby dálnice, a nikoliv vnější působení na pracovníky krajského úřadu.

III.b K přezkumu závazných stanovisek

[25] Pro účely dalšího přezkumu závazných stanovisek Nejvyšší správní soud připomíná, že závazné stanovisko ve smyslu § 149 správního řádu představuje specifický kvalifikovaný podklad, který zásadním způsobem předurčuje a ovlivňuje výrok na něj navazujícího správního rozhodnutí. Správní orgán je jeho obsahem vázán, nemůže posoudit odbornou stránku závazného stanoviska ve smyslu její správnosti. Proto je nezbytné, aby obsah závazného stanoviska odpovídal požadavkům na odůvodnění správního rozhodnutí. Tato povinnost byla také od 1. 1. 2018 vložena přímo do § 149 odst. 2 správního řádu, dle jehož věty třetí dotčený orgán [v] *odůvodnění uvede důvody, o které se opírá obsah závazné části závazného stanoviska, podklady pro jeho vydání a úvahy, kterými se řídil při jejich hodnocení a při výkladu právních předpisů, na kterých je obsah závazné části založen*. Potvrzující závazné stanovisko musí též přezkoumatelným způsobem reagovat na odvolací námitky proti potvrzovanému závaznému stanovisku a odvolací správní orgán musí ověřit, zda správní orgán nadřízený správnímu orgánu příslušnému k vydání závazného stanoviska na odvolací námitky řádně reagoval. Není-li tomu tak, musí žádat nápravu. Pokud by závazné stanovisko bylo nepřezkoumatelné, trpí vadou nepřezkoumatelnosti i rozhodnutí správního orgánu, příp. následně i krajského (městského) soudu (srov. rozsudky NSS č. j. 22. 10. 2009, č. j. 9 As 21/2009-150, ze dne 29. 6. 2023, č. j. 8 As 386/2021-77, odst. [28], ze dne 6. 11. 2023, č. j. 10 As 462/2021-51, odst. [11], ze dne 23. 11. 2023, č. j. 7 As 72/2023-25, odst. [44], a v nich citovanou judikaturu). Zároveň platí, že závazné stanovisko představuje závazný podklad ve smyslu § 75 odst. 2 s. ř. s. a soudní přezkum je možný pouze z hlediska jeho zákonnosti. Věcný přezkum odborných závěrů závazného stanoviska, coby podkladového rozhodnutí, není možný (viz rozsudky NSS ze dne 12. 2. 2014, č. j. 3 As 81/2013-38, ze dne 14. 3. 2018, č. j. 1 As 386/2017-49, odst. [26], nebo ze dne 26. 5. 2022, č. j. 10 As 316/2021-39, odst. [19]).

pokračování

III.c K závaznému stanovisku městského úřadu

[26] Stěžovatel druhou kasační námitkou namítá, že městský soud nesprávně posoudil přezkum závazného stanoviska Městského úřadu Holešov ze dne 30. 11. 2018, č. j. HOL-33159/2018/SÚ/RS, ve znění závazného stanoviska ze dne 14. 10. 2020, č. j. HOL-29254/2020/SÚ/RS, vydaných podle § 15 odst. 2 stavebního zákona. Přezkum citovaných závazných stanovisek provedl krajský úřad, jenž tato potvrdil stanoviskem č. j. KUZL 41744/2021. Krajský úřad nepřisvědčil námitce stěžovatele, jíž brojil proti nemožnosti ze závazného stanoviska městského úřadu ověřit, které podmínky z územního rozhodnutí byly splněny. Podle krajského úřadu kontrolují ověření splnění podmínek z územního rozhodnutí příslušné dotčené orgány. Na základě jejich závazných stanovisek byly podmínky do územního rozhodnutí vloženy. Dále dle krajského úřadu „*lze důvodně předpokládat, že stavebník tyto podmínky splnil*“, jelikož ministerstvo dopravy vydalo stavební povolení, pro jehož vydání musel stavebník předložit závazná stanoviska dotčených orgánů.

[27] Městský soud shledal žalobní námitku nedůvodnou; krajský úřad se zabýval rozkladovými námitkami stěžovatele, konkrétně na ně reagoval a poukázal na to, že většina podmínek územního rozhodnutí vychází z požadavků dotčených orgánů, jež specifikoval, tyto pak mají kontrolovat dodržení podmínek územního rozhodnutí. Podle městského soudu postupoval v souladu s § 15 odst. 2 stavebního zákona i městský úřad, který ověřil splnění podmínek územního rozhodnutí.

[28] Stěžovatel brojí první částí této kasační námitky proti nesprávnému závěru městského soudu, dle kterého je odůvodnění závazného stanoviska městského úřadu „*bezchybné*“. Podle stěžovatele není zřejmé, na základě jakých podkladů bylo vydáno, především chybí doklady o dodržení všech podmínek územního rozhodnutí; krajský úřad potvrzujícím závazným stanoviskem vypořádal pouze část stěžovatelových námitek, a tedy nesplňuje podmínky na přezkoumatelné odůvodnění závazného stanoviska. Stěžovatel také odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 9 As 21/2009-150, z něhož dovozuje, že v případě, kdy závazné stanovisko správního orgánu nadřízeného správnímu orgánu příslušnému k vydání závazného stanoviska nereaguje na konkrétní námitky stěžovatele, je namíste napadené rozhodnutí zrušit.

[29] Městský soud dle názoru stěžovatele přezkoumal závazné stanovisko městského a krajského úřadu ryze formálně, přičemž nesprávně zamítl tento žalobní bod jako nedůvodný. Stěžovatel již v rozkladu namítal, že v závazném stanovisku městského úřadu není v souladu s § 3 správního řádu doloženo splnění podmínek č. 5, 8, 11, 18 a 27 územního rozhodnutí Městského úřadu Holešov ze dne 15. 11. 2004, č. j. SŘ/9909/2004/Sa. Dle stěžovatele je irelevantní, který správní orgán zapříčinil vložení podmínky do územního rozhodnutí, neboť podle § 15 odst. 2 stavebního zákona je úkolem stavebního úřadu, který vydal územní rozhodnutí, „*konkrétním způsobem ověřit a doložit*“, zda byly podmínky územního rozhodnutí splněny. Městský úřad však pouze obecně uvedl, že podmínky byly splněny, aniž by svůj závěr blíže odůvodnil, a krajský úřad odkázal v otázce ověření splnění podmínek územního rozhodnutí na dotčené orgány na základě § 4 odst. 6 stavebního zákona.

[30] Ve druhé části této kasační námitky stěžovatel namítá, že z obsahu závazných stanovisek městského a krajského úřadu nevyplývá, že byly dodrženy podmínky územního rozhodnutí; konkrétně to, že na celé ploše půdy odnímané ze ZPF (zemědělského půdního

fondy, pozn. NSS) bude provedena odděleně skrývka ornice a dalších hlouběji uložených vrstev v souladu s pedologickým průzkumem, přičemž o provedení skrývky a využití ornice bude vedena evidence a ornice a další vrstvy půdy budou zabezpečeny proti znehodnocení (podmínka č. 5); v případě potřeby dojde k vypracování projektu jednoduchých pozemkových úprav a jeho realizaci (podmínka č. 8); budou učiněna vhodná opatření během stavby i při provádění rekultivace, aby nedošlo ke kontaminaci půdy (podmínka č. 11); bude zpracována studie z hlediska hluku, kvality ovzduší, osvětlení a vibrací pro rodinné domy v lokalitě Fryšták – Dolní Ves, která posoudí vliv stavby na zajištění denního osvětlení (podmínka č. 18); a součástí projektové dokumentace ke stavebnímu povolení bude hydrologické posouzení území s ohledem na stavbu, které posoudí ovlivnění kvality a kvantit podzemních vod stavbou, na jejímž základě budou navržena adekvátní opatření (podmínka č. 27).

[31] Námitky jsou důvodné.

[32] Nejvyšší správní soud se nejdříve zabýval namítaným pochybením krajského úřadu, podle kterého mají ověřit splnění podmínek územního rozhodnutí dotčené orgány, a nikoliv obecný stavební úřad.

[33] Podle § 4 odst. 2 písm. a) stavebního zákona postupují orgány územního plánování a stavební úřady *ve vzájemné součinnosti s dotčenými orgány chránícími veřejné zájmy podle zvláštních právních předpisů nebo tohoto zákona. Dotčené orgány vydávají závazná stanoviska pro rozhodnutí a pro jiné úkony stavebního úřadu nebo úkony autorizovaného inspektora podle tohoto zákona, nestanoví-li zvláštní právní předpis jinak.*

[34] Podle § 4 odst. 6 stavebního zákona *[s]tanoví-li dotčené orgány ve svém závazném stanovisku podmínky, jsou příslušné kontrolovat jejich dodržování; stavební úřad poskytne součinnost potřebnou ke kontrole těchto podmínek.*

[35] Podle § 15 odst. 2 stavebního zákona *[s]peciální stavební úřady postupují podle tohoto zákona, pokud zvláštní právní předpisy pro stavby podle odstavce 1 nestanoví jinak. Povolení pro stavby mohou vydat jen se souhlasem obecného stavebního úřadu příslušného k vydání územního rozhodnutí, který ověřuje dodržení jeho podmínek; souhlas není správním rozhodnutím. Jestliže se nevzdává územní rozhodnutí ani územní souhlas, postačí závazné stanovisko podle § 96b.*

[36] Podle § 136 odst. 1 písm. b) správního řádu jsou dotčenými orgány *správní orgány a jiné orgány veřejné moci příslušné k vydání závazného stanoviska (§ 149 odst. 1) nebo vyjádření, které je podkladem rozhodnutí správního orgánu.*

[37] Nejvyšší správní soud ustáleně judikuje, že souhlas obecného stavebního úřadu podle § 15 odst. 2 stavebního zákona je závazným stanoviskem podle § 149 odst. 1 správního řádu (srov. rozsudek NSS ze dne 23. 9. 2014, č. j. 1 As 176/2012-140, č. 3146/2015 Sb. NSS, odst. [60], a ze dne 14. 5. 2015, č. j. 10 As 211/2014-43, odst. [15]). Správní orgán příslušný k vydání závazného stanoviska je podle § 136 odst. 1 a § 149 správního řádu ve spojení s § 4 odst. 2 písm. a) stavebního zákona dotčeným orgánem. Souhlas ve formě závazného stanoviska vydaný městským úřadem je tedy úkonem učiněným dotčeným orgánem.

[38] V obdobné věci stejného stěžovatele již Nejvyšší správní soud nepřisvědčil argumentaci, že obecný stavební úřad není při vydání souhlasu podle § 15 odst. 2 stavebního zákona dotčeným orgánem (srov. rozsudek NSS ze dne 29. 1. 2015, č. j. 5 As 12/2013-94,

pokračování

odst. [56]). Ve stejném rozsudku navíc zřetelně vymezil příslušnost obecných stavebních úřadů k ověření splnění podmínek územního rozhodnutí, když uvedl: „[p]ro posouzení problematiky plnění podmínek územního rozhodnutí přitom obecný stavební úřad disponuje odbornými kompetencemi (znalostmi lokality a místních poměrů, zkušenostmi z průběhu řízení o umístění záměru stavby), které speciální stavební úřad postrádá; ten je profesionálem v oblasti dálničních staveb, nicméně nemá potřebné znalosti z řízení územního“ (viz odst. [59] citovaného rozsudku). Závěr krajského úřadu, který odkázal stěžovatele s námitkou ověření splnění výše uvedených podmínek územního rozhodnutí na jednotlivé dotčené orgány, proto není správný. Dotčené orgány jsou sice podle § 4 odst. 6 stavebního zákona příslušné kontrolovat dodržování podmínek stanovených v závazném stanovisku, nicméně podle § 15 odst. 2 stavebního zákona je to právě obecný stavební úřad, který ověřuje splnění podmínek územního rozhodnutí, a to z důvodu, že se na dalších krocích povolování staveb již nepodílí (srov. rozsudek NSS ze dne 28. 11. 2014, č. j. 5 As 146/2012-60, odst. [51] a tam citovanou judikaturu), a současně je nadán odbornými kompetencemi (viz výše citovaný rozsudek NSS č. j. 5 As 12/2013-94, odst. [59]).

[39] Závěr krajského úřadu a městského soudu, že ke kontrole dodržování podmínek stanovených dotčenými orgány jsou příslušné právě tyto orgány, tedy neobstojí. Správním orgánem příslušným ověřit splnění podmínek územního rozhodnutí je Městský úřad Holešov, který jakožto obecný stavební úřad vydal územní rozhodnutí k umístění stavby dálnice. Městskému úřadu nic nebrání vyžádat si pro vydání závazného stanoviska, ověřujícího splnění podmínek územního rozhodnutí, stanoviska dotčených orgánů, od nichž vzešly podmínky územního rozhodnutí. Svým postupem tak krajský úřad pochybil při přezkumu závazného stanoviska městského úřadu. Bylo poté na žalovaném, aby požadoval po krajském úřadu nápravu, tedy aby krajský úřad závazné stanovisko městského úřadu sám změnil, přičemž by reagoval na rozkladové námitky stěžovatele (srov. rozsudek NSS ze dne 4. 9. 2019, č. j. 9 As 140/2019-22, odst. [24] a tam citovaný rozsudek). Žalovaný tak však neučinil. Nejvyšší správní soud shledal kasační námitku v části nesprávného posouzení otázky, který správní orgán má ověřit splnění podmínek územního rozhodnutí, důvodnou.

[40] Nejvyšší správní soud se dále zabýval namítanou nepřezkoumatelností. Pro účely vlastního posouzení ze správního spisu ověřil, že městský úřad v závazném stanovisku uvedl, že: „posoudil předloženou dokumentaci [...] včetně přiložených podkladů a na základě toho pak ověřil dodržení podmínek vydaného územního rozhodnutí“, a proto vydal souhlas podle § 15 odst. 2 stavebního zákona. Neuvedl však, jaké konkrétní podmínky a jakým způsobem byly dodrženy. Krajský úřad poté v přezkumném závazném stanovisku reagoval na námitky stěžovatele vztahující se k ověření dodržení podmínek č. 5, 8, 11, 18 a 27 územního rozhodnutí s tím, že *drtivá* většina podmínek vyplývá ze závazných stanovisek – podkladových aktů k územnímu rozhodnutí – dotčených orgánů, a proto jsou podle § 4 odst. 6 stavebního zákona dotčené orgány povinny ověřit splnění těchto podmínek. Krajský úřad též předpokládal, že vydal-li žalovaný stavební povolení, musel disponovat stavebníkem předloženými závaznými stanovisky dotčených orgánů, které mají kontrolovat splnění podmínek z územního rozhodnutí, proto „lze důvodně předpokládat, že stavebník tyto podmínky splnil“. Závěrem krajský úřad shledal závazné stanovisko městského úřadu souladným s právními předpisy a námitky stěžovatele naopak nedůvodnými. Závazné stanovisko městského úřadu tedy potvrdil.

[41] Městský soud v napadeném rozsudku shledal postup městského úřadu v souladu s § 15 odst. 2 stavebního zákona, stejně tak přezkum závazného stanoviska městského úřadu proběhl zákonným způsobem a ani krajský úřad nepochybil. S ohledem na rozsah spisového materiálu není dle názoru městského soudu nutné výslovně uvádět jednotlivé podklady, z nichž správní orgány vycházely. Dále městský soud aproboval odkaz krajského úřadu na § 4 odst. 6 stavebního zákona. K otázce ověření splnění podmínek územního rozhodnutí taktéž odkázal na citované ustanovení; městský úřad není podle názoru městského soudu povinen kontrolovat dodržení podmínek územního rozhodnutí stanovených dotčenými orgány.

[42] Nejvyšší správní soud shledává kasační námitku v části nemožnosti z přezkumného závazného stanoviska krajského úřadu zjistit, zda byly podmínky územního rozhodnutí ověřeny, důvodnou. V odst. [25] tohoto rozsudku kasační soud uvedl, jaké jsou náležitosti závazného stanoviska. Dle názoru kasačního soudu však krajský úřad této zákonné povinnosti nedostál. V rámci přezkumu závazného stanoviska městského úřadu k ověření splnění podmínek územního rozhodnutí nejdříve krajský úřad stručně shrnul dosavadní průběh řízení a zestručnil rozkladové námitky účastníků řízení. V rámci vypořádání rozkladové námitky stěžovatele, jíž namítal nemožnost ze závazného stanoviska městského úřadu ověřit splnění podmínek územního rozhodnutí, krajský úřad odkázal na dotčené orgány, které jsou příslušné ke stanovení těchto podmínek. Přitom pouze konstatoval, že vzhledem k vydanému stavebnímu povolení lze důvodně předpokládat, že tyto podmínky jsou splněny. Takové vypořádání rozkladových námitek považuje kasační soud za nedostatečné, krajský úřad nikterak na rozkladové námitky nereagoval.

[43] Pochybení krajského úřadu při přezkumu závazných stanovisek nenapravil ani žalovaný, ač stěžovatel prostřednictvím vyjádření se k novým podkladům rozhodnutí vznesl požadavek na opětovný přezkum závazných stanovisek. Žalovaný měl a mohl zaslat krajskému úřadu novou žádost o vydání přezkumného závazného stanoviska a upozornit jej na zmíněné nedostatky, avšak tak neučinil. Přezkumné závazné stanovisko krajského úřadu č. j. KUZL 41744/2021 je nepřezkoumatelné, obsahuje pouze obecná tvrzení a nikterak nereflexuje konkrétní rozkladové námitky stěžovatele. Nepřezkoumatelnost závazného stanoviska pak v souladu s výše citovanou judikaturou způsobuje nepřezkoumatelnost rozhodnutí žalovaného a následně i rozsudku městského soudu. Nejvyšší správní soud je proto zrušil.

[44] Bude na žalovaném, resp. na krajském úřadu na základě žádosti o přezkum závazného stanoviska, aby v dalším řízení ověřil a zkoumal dodržení podmínek územního rozhodnutí v souladu s § 15 odst. 2 stavebního zákona.

III.d K požadavku na provedení nové hlukové studie

[45] Další kasační námitkou stěžovatel brojí proti přezkumu závazného stanoviska Krajské hygienické stanice Zlínského kraje (dále též „krajská hygienická stanice“ nebo „KHS“) ze dne 16. 6. 2008, č. j. ZL 8959/215/2008-2, pouze pro úsek v km 5,4 - 10,9, ve znění závazného stanoviska Ministerstva zdravotnictví ze dne 18. 7. 2012, č. j. 19278/2012-4/OVZ-16. 5. 2012, kterým byly potvrzeny nebo změněny některé podmínky závazného stanoviska KHS č. j. ZL 8959/215/2008-2, a proti přezkumu závazného stanoviska KHS ze dne 17. 2. 2014, č. j. KHSZL 02600/2014. Ministerstvo

pokračování

zdravotnictví vydalo dne 13. 8. 2021 přezkumné závazné stanovisko č. j. MZDR 22816/2021-25/OVZ, kterým obě závazná stanoviska KHS potvrdilo.

[46] Ministerstvo zdravotnictví potvrzujícím závazným stanoviskem nevyhovělo rozkladovým námitkám stěžovatele. Z odůvodnění stanoviska ministerstva zdravotnictví vyplývá, že závazné stanovisko KHS č. j. ZL 8959/215/2008-2, pouze pro úsek v km 5,4 - 10,9, ve znění závazného stanoviska Ministerstva zdravotnictví č. j. 19278/2012-4/OVZ-16. 5. 2012, nakonec není pro nyní souzenou věc relevantní, jelikož vychází z neaktuální hlukové studie z roku 2013. Ministerstvo zdravotnictví dále uvedlo, že v rámci stavby budou realizována protihluková opatření zajišťující dodržení hlukových limitů. Paušalizovaný požadavek stěžovatele na zajištění měření hluku od 1 do 2 let od zahájení provozu není možný, nejdříve musí dojít k ustálení dopravního proudu na nové komunikaci. Přezkum závazných stanovisek probíhá k okamžiku jejich vydání, nikoliv s cílem do nich vkládat nové skutečnosti, navíc není platnost závazného stanoviska KHS časově omezena. Po KHS nelze požadovat prokázání dodržování hlukového limitu z hlukové studie, jelikož takové oprávnění jí ze zákona neplyne.

[47] Městský soud shledal výše uvedená závazná stanoviska KHS i potvrzující závazné stanovisko Ministerstva zdravotnictví přezkoumatelnými, neboť splňují nároky na obsah, formu i náležitosti podle správního řádu. Z odůvodnění přezkumného závazného stanoviska je zřejmé, jak Ministerstvo zdravotnictví rozhodlo a z jakých důvodů. Stejný závěr učinil městský soud i ohledně závazných stanovisek KHS. Jejich nezákonnost nemůže být dána tím, že v obsahu nejsou zařazeny podmínky, jež do nich požadoval vložit stěžovatel, ani tím, že vychází ze zastaralých hlukových studií. Dle městského soudu hluková studie, z níž bylo vycházeno (a to v závazném stanovisku EIA z roku 2016), není zastaralá. Namítaná hrozba zneužívání zkušebního provozu není dle městského soudu relevantní, zkušební provoz se povoluje podle § 124 stavebního zákona samostatně, a nikoliv spolu se stavebním povolením. Ministerstvo zdravotnictví ani žalovaný neshledali důvod pro vypracování aktuálních hlukových studií, dosavadní studie tedy měli dle městského soudu za dostačující. Podklady pro vydání potvrzujícího závazného stanoviska byly dostatečné, nadto zákon nevyžaduje vycházet ze zcela aktuální hlukové studie. Žalovaný tak dle městského soudu postupoval v souladu s § 149 správního řádu, když nenařídil opětovný přezkum závazných stanovisek, měl-li Ministerstvem zdravotnictví tato potvrzena, což svědčí o jejich zákonné a věcné správnosti.

[48] Dle stěžovatele je napadený rozsudek v části vypořádání žalobního bodu č. 4 nepřezkoumatelný pro „*strohost a obecnost ve sporu o kvalitu hlukové studie*“. Městský soud se dostatečně nezabýval ochranou veřejného zdraví, ačkoliv stěžovatel předložil řadu argumentů, proč je provozování dálnice z hlediska dodržení hlukových limitů vysoce rizikové. Stěžovatel v žalobě namítal, že z výsledků hlukových studií je patrné, že na některých měřených místech dojde k překročení hlukových limitů, městský soud však na jeho tvrzení nereagoval.

[49] Stěžovatel namítá nesprávný přezkum závazných stanovisek městským soudem, který se navíc pečlivým způsobem nevypořádal s jeho stěžejními námitkami. Opakovaně uvádí důvody, pro něž považuje nutné stanovit konkrétní časové rozmezí prvního měření intenzit hluku ve zkušebním provozu; již po roce ode dne zahájení provozu dochází ke stabilizaci dopravních intenzit. Svým postupem se stěžovatel snaží předejít právě zneužívání zkušebního provozu. Hlukové studie – podklady pro vydání závazných stanovisek – jsou

dle stěžovatele zastaralé, nevycházejí totiž z aktuálních dopravních intenzit za rok 2016, nevychází z nich ani hluková studie z roku 2016. Stěžovatel taktéž znovu poukázal na rozpory mezi jednotlivými hlukovými studiemi u měřících bodů (bodů TR6, Třebětice č. p. XA, TR7, Třebětice č. p. XB, a č. 20, Sovárna č. p. XD), které signalizují překročení hlukových limitů. Zopakoval svůj požadavek na vypracování nové hlukové studie, která by navrhla další protihluková opatření, výpočty by pak prokázaly, že limity nejsou překračovány.

[50] Ministerstvo zdravotnictví odmítlo zahrnout požadavek prvního měření hluku do závazného stanoviska s odkazem právě na stabilizaci provozu, přičemž neuvádí, kdy k němu má dojít ani z jakých podkladů a skutečností vychází, potvrzující závazné stanovisko je tedy dle stěžovatele nepřezkoumatelné.

[51] Stěžovatel odkázal na rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 2. 2022, č. j. 3 As 304/2019-79, a ze dne 31. 3. 2022, č. j. 5 As 333/2019-92, které se zabývaly stavbou obchvatu Frýdku-Místku. Nejvyšší správní soud v nich shodně uvedl, že pouhá obecná tvrzení ministerstva neposkytující odpověď na otázku realizovatelnosti navrhovaných opatření jsou nezákonná. Námitkami by se měly orgány ochrany veřejného zdraví zabývat ve smyslu, zda je navrhovaný požadavek realizovatelný. V nyní souzené věci se dle stěžovatele jedná o identickou situaci jako v odkazovaných rozsudcích.

[52] Nejvyšší správní soud v rámci přezkumu závazných stanovisek krajské hygienické stanice nejdříve posoudil namítanou nepřezkoumatelnost napadeného rozsudku a přezkumného závazného stanoviska Ministerstva zdravotnictví.

[53] Ministerstvo zdravotnictví vydalo na základě žádosti ministra dopravy o přezkum závazného stanoviska KHS potvrzující závazné stanovisko. K rozkladovým námitkám stěžovatele uvedlo, že požadavku na doplnění doby měření během zkušebního provozu není možné vyhovět, nelze předjímat budoucí vývoj dopravních intenzit. Dále odkázalo na obecné principy měření hluku. K námitce neaktuálnosti hlukových studií uvedlo, že hluková studie z roku 2013 počítá s předpokládanými intenzitami dopravy pro rok 2030, přičemž jejich vývoj je závislý na celé řadě dalších faktorů; prognóza pro výhledové období dvaceti let tedy může být zatížena určitými chybami. V případě nadlimitních hodnot hluku i při zohlednění protihlukových stěn jsou výpočty nadhodnoceny. Smyslem hlukových studií je podle Ministerstva zdravotnictví odhad důsledků realizace stavebního záměru, přičemž studie poskytuje informace o možných kritických bodech záměru. Správní orgány na úseku ochrany veřejného zdraví nemohou podmiňovat závazná stanoviska požadavky na prokázání dodržení hygienických limitů. K námitce, že ani hluková studie z roku 2016, jež byla podkladem pro stanovisko EIA, není aktuální, a současně, že i mezi touto hlukovou studií a studií z roku 2013 jsou rozpory spočívající ve vyšší vypočtené hodnotě hluku v hlukové studii z roku 2016, Ministerstvo zdravotnictví uvedlo, že hluková studie z roku 2016 nebyla součástí projektové dokumentace a KHS z ní nevycházela. Ministerstvo zdravotnictví proto neshledalo rozkladové námitky stěžovatele důvodnými.

[54] Nejvyšší správní soud shledává kasační námitku nepřezkoumatelnosti důvodnou. Ministerstvo zdravotnictví nedostalo zákonné povinnosti na odůvodnění závazného stanoviska. K rozkladové námitce stěžovatele požadující přesné časové ukotvení kontrolního měření hluku uvedlo, že tento požadavek je irelevantní a paušalizace časového měření není možná; nelze totiž předjímat budoucí vývoj intenzit dopravního proudu. Dále

pokračování

odkázalo na obecné principy měření hluku, dle nichž musí měření zajistit přesné, reprezentativní a reprodukovatelné hodnoty určujících ukazatelů hluku.

[55] Kasační soud shledává přílehlavým odkaz stěžovatele na rozsudek č. j. 3 As 304/2019-79. Tamní krajská hygienická stanice navázala požadavek měření hluku k okamžiku ustálení automobilového provozu, k čemuž Ministerstvo zdravotnictví doplnilo, že je nutné vzít v potaz vhodné klimatické podmínky pro měření a místní poměry. Třetí senát odkázal na judikaturu stanovující požadavky na odůvodnění závazných stanovisek a uvedl, že: „[d]ůvody, které Ministerstvo zdravotnictví ve svém potvrzujícím stanovisku uvedlo, jsou však pouze obecné a nevypovídají nic o konkrétních místních podmínkách a odborných předpokladech, pro které nelze v dané věci stěžovatelu požadavku vyhovět.“ (srov. odst. [23] citovaného rozsudku). Shledal-li třetí senát kasačního soudu neurčitým a obecným okamžik měření vztažený k ustálení automobilového provozu během zkušebního provozu, v nyní souzené věci je podle kasačního soudu o to více obecnější a neurčitě stanovený okamžik měření, které má proběhnout v neurčitém časovém rozmezí zkušebního provozu. Nejvyšší správní soud tedy shledal vypořádání rozkladové námitky požadující upřesnění požadavku měření hluku nepřezkoumatelným. Ministerstvo zdravotnictví pak pouze obecně uvedlo, že požadavku není možné vyhovět, aniž by uvedlo relevantní důvody, které jej k takovým úvahám vedly.

[56] Ministerstvo zdravotnictví zatížilo své přezkumné závazné stanovisko vadou nepřezkoumatelnosti i v případě rozkladové námitky, již stěžovatel brojil proti rozporům mezi jednotlivými hlukovými studiemi. Stěžovatel poukázal na skutečnost, že hluková studie z roku 2016 vychází z nověji zjištěných dopravních intenzit, přičemž je vzhledem k jejich nárůstu ve spojení s nárůstem rozdílu, o který budou dle hlukových studií překračovány hlukové limity, nezbytné tyto rozpory vysvětlit a zajistit řádný přezkum závazného stanoviska KHS. Ministerstvo zdravotnictví k tomu pouze obecně uvedlo, že hluková studie z roku 2016 nebyla součástí projektové dokumentace a KHS z ní nevycházela. K namítaným rozporům se nevyjádřilo.

[57] Zároveň je nutné připomenout, že řízení o vydání stavebního povolení je ovládáno zásadou materiální pravdy zakotvenou v § 3 správního řádu. Správní orgán je tak povinen postupovat tak, aby byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti. Tato povinnost samozřejmě není bezmezná a „je pochopitelně limitována určením rozsahu, v němž je zjišťování skutkového stavu nezbytné pro rozhodování správního orgánu v konkrétním případě“ (rozsudek NSS ze dne 13. 8. 2008, č. j. 1 Azs 59/2008-53). Pro účely soudního přezkumu tvoří správní řízení v prvním i druhém stupni jeden celek a obsah obou správních rozhodnutí je třeba vnímat v jejich vzájemné souvislosti (srov. např. rozsudky NSS ze dne 19. 11. 2009, č. j. 1 Afs 88/2009-48, odst. [27], ze dne 11. 10. 2018, č. j. 7 As 276/2017-28, odst. [28], nebo ze dne 30. 10. 2020, č. j. 7 As 124/2019-20, odst. [16]). Z uvedeného vyplývá povinnost správních orgánů z úřední povinnosti při povolování staveb ovlivňujících životní prostředí zjišťovat, zda realizací může dojít k ohrožení zdraví obyvatel či životního prostředí. Stejně tak je povinností správního orgánu rozhodujícího ve druhém stupni napravit případná pochybení prvostupňového správního orgánu. Stěžovatel již v rozkladových námitkách poukazoval na možné překročení hlukových limitů. Za této situace bylo povinností Ministerstva zdravotnictví se ke konkrétní rozkladové námitce vyjádřit, přičemž mělo vzít v potaz hlukovou studii z roku 2016, jež byla v době rozkladového řízení obsahem správního spisu. Ministerstvo zdravotnictví však tímto způsobem nepostupovalo a nezohlednilo novější hlukovou studii. Na základě uvedeného

Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že přezkumné závazné stanovisko Ministerstva zdravotnictví je nepřezkoumatelné i v této části čtvrté kasační námitky.

[58] Nepřezkoumatelnost závazného stanoviska v souladu s výše citovanou judikaturou způsobuje nepřezkoumatelnost rozhodnutí žalovaného a následně i rozsudku městského soudu, která je důvodem pro zrušení napadeného rozsudku i rozhodnutí žalovaného.

[59] Pro účely hospodárnosti řízení přistoupil Nejvyšší správní soud k vypořádání požadavku stěžovatele na vydání souhlasného závazného stanoviska KHS podloženého aktuální hlukovou studií. Napadené závazné stanovisko KHS a přezkumné závazné stanovisko Ministerstva zdravotnictví vychází dle stěžovatele z neaktuálních hlukových studií, ze kterých je patrné, že i při zbudování protihlukových opatření bude docházet k překračování hlukových limitů. Na základě aplikace principu předběžné opatrnosti je dle stěžovatele vhodné vypracovat novou hlukovou studii.

[60] Stěžovatel již v rozkladu namítal, že v případě hlukové studie z roku 2013 dojde podle výpočtů k překročení nočních hlukových limitů i za použití protihlukových stěn. Z níže uvedených výsledků ve spojení s nově provedeným sčítáním dopravy stěžovatel dovozuje, že modelové situace byly uvažovány s jinými dopravními intenzitami, a tedy je žádoucí zpracovat aktuální hlukovou studii, jež zohlední poslední sčítání dopravy z roku 2017. Ani jedna z výše uvedených hlukových studií s tímto sčítáním nekalkulovala. Dochází-li k nárůstu rozdílu mezi zákonným limitem a kvalifikovaně odhadovanými hodnotami hluku z provozu povolované stavby, je dle stěžovatele o to více nezbytné požadovat po orgánech ochrany veřejného zdraví, aby si vyžádaly aktuální hlukovou studii. Kasační soud o této části kasační námitky uvážil takto.

[61] Zákon č. 258/2000 Sb., o ochraně veřejného zdraví a o změně některých souvisejících zákonů, ve znění pozdějších předpisů, odkazuje v § 30 na nařízení vlády č. 272/2011 Sb., o ochraně zdraví před nepříznivými účinky hluku a vibrací, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „nařízení vlády“), kterým se stanovují hygienické limity hluku z dopravy pro celou denní dobu $L_{Aeq,16h} = 60\text{dB}$ a celou noční dobu $L_{Aeq,8h} = 50\text{dB}$ (§ 12 odst. 1 a 3 nařízení vlády a příloha č. 3, část A k nařízení vlády).

[62] Nejvyšší správní soud z obsahu správního spisu a z hlukových studií ověřil, že překročení hlukových limitů podle hlukové studie z roku 2013 potenciálně hrozí u měřicího bodu TR6, Třebětice č. p. XA, ve 2. podlaží o 0,2 dB, dále u měřicího bodu TR7, Třebětice č. p. XB, v 1. podlaží o 0,3 dB a ve druhém podlaží o 0,8 dB; dle hlukové studie z roku 2016 by mělo dojít k překročení nočních hlukových limitů u měřicího bodu č. 9 (totožný s měřicím bodem TR7 studie z roku 2013, pozn. NSS) ve druhém nadzemním podlaží o 0,1dB, v případě prvního nadzemního podlaží vypočetla studie hodnotu 50,0 dB rovnající se zákonné hranici. Hluková studie z roku 2016 pak signalizuje nesplnění nočních limitů hluku taktéž v měřicím bodě č. 20, Sovárna č. p. XC, v prvním podlaží o 1,4 dB.

[63] Dle Nejvyššího správního soudu slouží modelové studie (akustické a hlukové) bez pochyb ke kvalifikovanému odhadu budoucích hladin hluku u stavebních záměrů, a to zpravidla v okamžiku před zahájením výstavby. Jelikož jde o jediný způsob, jak předpovědět možná rizika budovaných záměrů, není dle kasačního soudu namístě snižovat význam a závěr těchto studií (k tomu srov. rozsudek NSS ze dne 14. 1. 2015, č. j. 6 As 189/2014-38, odst. [16], [18]). Jestliže se vypočtené hodnoty modelových studií blíží limitním hodnotám,

pokračování

či je dokonce překračují, je neakceptovatelný argument, že skutečně naměřené hodnoty budou pravděpodobně nižší. Současně se odchylka daná nejistotou měření v případě nově povolovaných záměrů promítne do hlukových limitů tím způsobem, že daný záměr nesmí v chráněných venkovních prostorech staveb překročit hygienický limit snížený právě o nejistotu měření (srov. Motejl, O. a kol., Hluková zátěž – sborník stanovisek veřejného ochránce práv, Kancelář veřejného ochránce práv ve spolupráci s nakladatelstvím ASPI, 2009, str. 56, dostupné online na www.ochrance.cz, a obdobně rozsudek č. j. 6 As 189/2014-38, odst. [16]). V dané věci neposkytují vypočtené hodnoty při předpokládané intenzitě dopravy rezervu pro její případné navýšení, a proto je dle názoru Nejvyššího správního soudu nezbytné usilovat o co nejúčinnější ochranu před hlukem již nyní, tedy za situace, kdy se odhadované hodnoty dle studií blíží limitním hodnotám, nebo je dokonce překračují. Naopak není správný názor KHS a Ministerstva zdravotnictví, že ke skutečnému ověření splnění hygienických limitů poslouží až zkušební provoz a případné nedostatky spočívající v nesplnění limitů hluku bude nucen stavebník odstranit až v jeho průběhu. Kasační námitka je proto i v této části důvodná. Správní orgány v dalším řízení posoudí, zda jsou hlukové studie obsažené ve správním spise aktuální (viz odst. [53] a odst. [62] tohoto rozsudku) a zda umožňují učinit si jednoznačný závěr o tom, že stavba splňuje hlukové limity, který nelze opřít o ničím nepodložené tvrzení, že naměřené hodnoty budou pravděpodobně nižší.

III.e K podkladovým aktům ve vztahu ke krajinnému rázu

[64] Podle § 12 odst. 2 zákona č. 114/1992 Sb., o ochraně přírody a krajiny, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „ZOPK“), *[k]umist'ování a povolování staveb, jakož i jiným činností, které by mohly snížit nebo změnit krajinný ráz, je nezbytný souhlas orgánu ochrany přírody. Podrobnosti ochrany krajinného rázu může stanovit Ministerstvo životního prostředí obecně závazným právním předpisem.*

[65] Krajinným rázem je zejména přírodní, kulturní a historická charakteristika určitého místa či oblasti. Krajinný ráz je chráněn před činností snižující jeho estetickou a přírodní hodnotu. Zásahy do krajinného rázu, zejména umisťování a povolování staveb, mohou být prováděny pouze s ohledem na zachování významných krajinných prvků, zvláště chráněných území, kulturních dominant krajiny, jakož i s ohledem na harmonické měřítko a vztahy v krajině. Smyslem rozhodování orgánu ochrany přírody podle citovaného ustanovení je tedy ochrana krajinného rázu před těmi činnostmi, které do něj zasahují tak, že snižují jeho estetickou či přírodní hodnotu nebo harmonické měřítko či vztahy v krajině (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 4. 2005, č. j. 1 As 17/2004-41, a ze dne 24. 10. 2013, č. j. 4 As 70/2013-49).

[66] Vzhledem k rozsahu povolované stavby, která zasahuje do místní příslušnosti více správních orgánů příslušných k vydání závazných stanovisek na ochranu krajinného rázu podle § 12 odst. 2 ZOPK, vydaly tyto správní orgány závazná stanoviska. Městský úřad Holešov, odbor výstavby, rozvoje a životního prostředí, vydal dne 20. 2. 2017 souhlasné koordinované závazné stanovisko č. j. HOL-27247/2016/ŽP/VK. V důsledku změny stavebních objektů, jejich doplnění, vydal stejný úřad dne 4. 7. 2017 souhlasné koordinované závazné stanovisko č. j. HOL-18418/2017/ŽP/VK. Městský úřad Kroměříž, odbor životního prostředí, vydal dne 4. 12. 2014 závazné stanovisko č. j. MeUKM/074754/2014/0464/13, kterým rovněž udělil souhlas k zásahu do krajinného

rázu. Magistrát města Zlína vydal dne 20. 12. 2013 koordinované závazné stanovisko č. j. MMZL 94304/2013.

[67] Stěžovatel v rozkladu namítal, že vzhledem k časovému rozmezí mezi jednotlivými závaznými stanovisky byla podkladem pro jejich vydání různá projektová dokumentace. Po žalovaném tedy požadoval, aby posoudil, zda nejaktuálnější verze dokumentace není v rozporu se zájmem na ochraně krajinného rázu. Namítal taktéž nesprávný závěr Magistrátu města Zlína, který v závazném stanovisku uvedl, že trasa záměru neprochází žádným zvláště chráněným územím ani přírodním parkem. Do závazných stanovisek požadoval doplnit podmínky týkající se rozmístění nově vysazovaných dřevin v okolí dálnice, jejich druhové skladby, konkrétní čas výsadby, dobu péče o nově vysazené dřeviny, místa výsadby a odsouhlasení projektu výsadby orgánem ochrany přírody.

[68] Krajský úřad na základě žádosti ministra dopravy postupně vydal čtyři závazná stanoviska, a sice ze dne 11. 6. 2021, č. j. KUZL 39029/2021, kterým potvrdil závazné stanovisko Městského úřadu Kroměříž, č. j. KUZL 42490/2021, potvrzující závazné stanovisko Magistrátu města Zlína, a ze dne 28. 6. 2021, č. j. KUZL 43126/2021 a č. j. KUZL 43204/2021, kterými potvrdil závazná stanoviska Městského úřadu Holešov.

[69] Městský soud shledal přezkumná závazná stanoviska krajského úřadu zákonnými, taktéž splňují formu i náležitosti rozhodnutí podle správního řádu. Z jejich odůvodnění je zřejmé, jak krajský úřad rozhodl a z jakých důvodů. Krajský úřad též reagoval na námitky stěžovatele a svá závazná stanoviska přezkoumatelně odůvodnil. Žalovaný tedy nebyl při jejich zákonnosti dle názoru městského soudu nucen zajišťovat jejich nový přezkum.

[70] Stěžovatel v kasační stížnosti brojí proti postupu krajského úřadu, který při přezkumu závazných stanovisek přezkoumatelně neodůvodnil, zda se zabýval návrhy stěžovatele z rozkladu, kterými chtěl do obsahu těchto závazných stanovisek doplnit požadavky na ochranu krajinného rázu. Postup krajského úřadu není dle stěžovatele zákonný, nelze jej akceptovat pro zásadní pochybení, a sice opomenutí vyjádřit se k rozkladovým námitkám. Konkrétně stěžovatel požadoval doplnit požadavky týkající se rozmístění nově vysazovaných dřevin v okolí dálnice, druhové skladby, konkrétního času výsadby, doby péče o nově vysazené dřeviny, míst výsadby a odsouhlasení projektu výsadby orgánem ochrany přírody. Krajský úřad v přezkumném závazném stanovisku č. j. KUZL 42490/2021 chybně uvedl, že trasa dálnice neprochází přes žádné zvláště chráněné území ani přírodní park. Takové tvrzení je v rozporu s odůvodněním závazného stanoviska prioritního dopravního záměru ze dne 22. 11. 2016, č. j. 63881/ENV/16.

[71] Stejně tak dle stěžovatele není zřejmé, na základě čeho se městský soud domnívá, že se krajský úřad konkrétními návrhy a připomínkami stěžovatele zabýval. Dle stěžovatele městský soud pouze převzal obecná tvrzení krajského úřadu nebo dokonce „*použil mimoběžná tvrzení*“. Ostatně v napadeném rozsudku provedl přezkum zákonnosti pouze tři závazných stanovisek krajského úřadu ze čtyř.

[72] Nejvyšší správní soud v rámci přezkumu závazných stanovisek podle § 12 odst. 2 ZOPK nejdříve posoudil namítanou nepřezkoumatelnost napadeného rozsudku a přezkumných závazných stanovisek krajského úřadu.

pokračování

[73] Nejvyšší správní soud shledává kasační námitku nepřezkoumatelnosti důvodnou, neboť krajský úřad zákonné povinnosti řádně odůvodnit závazná stanoviska nedostál. V rámci přezkumu závazných stanovisek na ochranu krajinného rázu vždy jen shrnul dosavadní průběh řízení, zobecnil rozkladové námitky šesti účastníků řízení, parafrázoval odůvodnění závazných stanovisek vydaných městskými úřady a magistrátem, načež konstatoval, že tato neobsahují žádné právní ani jiné věcné vady, a závazná stanoviska potvrdil. Do odůvodnění závazného stanoviska č. j. KUZL 42490/2021 krajský úřad pouze převzal tvrzení magistrátu, že trasa záměru neprochází přírodním parkem, ačkoliv stěžovatel již v rozkladu poukazoval na rozpor se závěry stanoviska k vlivům na životní prostředí, které dospělo k opačnému závěru. Krajský úřad se ve svém potvrzujícím závazném stanovisku nevypořádal s tvrzeným rozporem mezi souhlasným závazným stanoviskem magistrátu č. j. MMZL 94304/2013 a závazným stanoviskem k vlivům na životní prostředí č. j. 63881/ENV/16.

[74] Pochybení krajského úřadu při přezkumu závazných stanovisek nenapravit ani žalovaný, ač byl i ze strany stěžovatele prostřednictvím vyjádření se k novým podkladům rozhodnutí vznesen požadavek na opětovný přezkum závazných stanovisek. Žalovaný měl a mohl zaslat krajskému úřadu novou žádost o vydání přezkumných závazných stanovisek a upozornit jej na zmíněné nedostatky, avšak tak neučinil. Přezkumná závazná stanoviska krajského úřadu č. j. KUZL 39029/2021, č. j. KUZL 42490/2021, č. j. KUZL 43126/2021 a č. j. KUZL 43204/2021 jsou nepřezkoumatelná pro pochybení krajského úřadu, který užil pouze obecná tvrzení a nikterak nerefletoval rozkladové námitky stěžovatele.

[75] Navíc pro účely hospodárnosti řízení Nejvyšší správní soud posoudil, zda předmětná stavba prochází přírodním parkem. Magistrát v odůvodnění svého stanoviska uvedl, že trasa neprochází žádným zvláště chráněným územím ani přírodním parkem (viz str. 13 závazného stanoviska magistrátu č. j. MMZL 94304/2013), naproti tomu Ministerstvo životního prostředí v závazném stanovisku č. j. 63881/ENV/16 uvedlo, že stavba mezi km 17,100 a koncem stavby prochází okrajem přírodního parku Hostýnské vrchy. Stěžovatel na tento rozpor v rozkladu poukázal a požadoval zákonný přezkum zásahu stavby do harmonického měřítka krajiny a estetických hledisek přírodního parku. Krajský úřad zopakoval, že stavba dálnice neprochází zvláště chráněným územím ani přírodním parkem. Kasační soud ovšem z obsahu správního spisu a také z územního plánu města Fryštáku zjistil, že stavba skutečně prochází okrajovou částí přírodního parku Hostýnské vrchy. Závěr krajského úřadu tak není správný. Bude proto na žalovaném, respektive na krajském úřadu, aby v dalším řízení v souladu s výše uvedenou judikaturou zkoumal vliv stavby na krajinný ráz, který je předmětem ochrany tohoto přírodního parku. Zároveň zajistí, aby potvrzující závazná stanoviska byla přezkoumatelná, tedy řádným způsobem reagovala na rozkladové námitky stěžovatele a splňovala nároky podle § 149 správního řádu.

III.f K nezákonnosti závazného stanoviska EIA

[76] Další kasační námitkou brojí stěžovatel proti přezkumu závazného stanoviska vydaného podle § 23a zákona EIA.

[77] Ministr životního prostředí vydal přezkumné závazné stanovisko ze dne 18. 8. 2021, č. j. MZP/2021/430/615, kterým potvrdil závazné stanovisko Ministerstva životního prostředí k vlivům na životní prostředí č. j. 63881/ENV/16. Ministr v přezkumném závazném stanovisku zamítl návrh stěžovatele na změnu podmínky č. 1 závazného

stanoviska k vlivům na životní prostředí, stěžovatel požadoval rozšířit projekt monitoringu životního prostředí o objekt Třebětice č. p. XA. Dále zamítl návrh stěžovatele na uložení nových podmínek (stanovení způsobu údržby snižující využití posypových solí, přepracování projektu vegetačních úprav a upřesnění časového období měření intenzit hluku). Zamítl i návrh na zrušení závazného stanoviska k vlivům na životní prostředí z důvodu zastaralosti jeho podkladů – dopravní studie, a z ní vycházející hlukové a rozptylové studie. Nevyhověl ani námitce stěžovatele, který požadoval změnu či zrušení závazného stanoviska k vlivům na životní prostředí z důvodu aktualizace projektové dokumentace během navazujícího řízení.

[78] Městský soud neshledal příslušnou žalobní námitku důvodnou. Přezkumné závazné stanovisko i závazné stanovisko k vlivům na životní prostředí jsou podle názoru městského soudu přezkoumatelná a zákonná. Z přezkumného závazného stanoviska je patrné, proč jej ministr vydal. Městský soud se neztotožnil s námitkami nedostatečné podkladové dokumentace. Předložení způsobu zimní údržby navíc není dle městského soudu pro vydání závazného stanoviska k vlivům na životní prostředí vůbec vyžadováno. Žalovaný tedy postupoval v souladu se zákonem, pokud z potvrzujícího přezkumného stanoviska vycházel.

[79] Dle stěžovatele provedl ministr životního prostředí pouze formální přezkum závazného stanoviska. Ministr se zaměřil na hodnocení činnosti stěžovatele, a nikoliv na věcný přezkum jeho připomínek k ochraně povrchových vod během zimního období, návrhu na uložení nového požadavku na zajištění způsobu měření hluku a návrhu na vypracování nové podkladové dokumentace pro závazné stanovisko k vlivům na životní prostředí.

[80] Stěžovatel namítá, že se městský soud nezabýval podstatou žalobních námitek stěžovatele, stejně jako u jiných žalobních bodů se zaměřil pouze na jejich formální posouzení. Z odůvodnění napadeného rozsudku není zřejmé, proč se městský soud domnívá, že se ministr v přezkumném závazném stanovisku námitkami stěžovatele řádně zabýval.

[81] Dle stěžovatele je absurdní názor městského soudu, že během stavebního řízení nelze uložit nový požadavek na předložení způsobu zimní údržby ve vodohospodářsky významných oblastech. Stěžovatel odkázal na rozsudek Krajského soudu v Ostravě ze dne 20. 10. 2020, č. j. 38 A 6/2020-230, ze kterého dovodil, že řešení způsobu zimní údržby musí být známo již při umístění dálnice, a nikoliv až před vydáním kolaudačního souhlasu. Chybějící požadavek na způsob zimní údržby je dle stěžovatele zásadní vadou způsobující nezákonnost rozhodnutí žalovaného a současně i závazného stanoviska k vlivům na životní prostředí. Dálnice prochází ochranným pásmem druhého stupně vodních zdrojů Zahnašovice a Holešov, a je tedy nutné zahrnout požadavky na doložení plánu zimní údržby. Stěžovatel dále namítá, že tvrzení v závazném stanovisku k vlivům na životní prostředí, že „lze očekávat, že nebude docházet k zasolení podzemních vod“, není ničím průkazně doloženo.

[82] Stěžovatel se ve vztahu k požadavku na uložení podmínky časového upřesnění měření hluku neztotožňuje s obecným tvrzením městského soudu, že ministr tento návrh přezkoumatelně zamítl. Ostatně ani městský soud se touto žalobní námitkou konkrétně nezabýval. V dalších podrobnostech stěžovatel odkázal na kasační námitku č. 4, jíž mimo jiné namítal vložení upřesnění časového okamžiku měření intenzit hluku do závazného stanoviska KHS.

pokračování

[83] Shodně s výše předestřenou argumentací stěžovatel namítá, že se neztotožňuje s obecným tvrzením městského soudu, podle kterého ministr zamítl návrh na vypracování nových hlukových studií přezkoumatelným způsobem, neboť ho zamítl „spíše floskulemi“. Hluková a rozptylová studie nevychází z aktuální dopravní studie, která vychází ze sčítání dopravních intenzit za rok 2010, nikoliv za rok 2016. Dle stěžovatele je proto namístě vypracovat nové a aktuální studie. Tím spíše v případě, když studie vykazují limitní či nadlimitní hodnoty. Stěžovatel opět odkázal na kasační námitku č. 4.

[84] Nejvyšší správní soud se nejprve zabýval namítanou nepřezkoumatelností přezkumného závazného stanoviska ministra životního prostředí. Podle stěžovatele provedl ministr pouze formální přezkum rozkladových námitek, konkrétně požadavku na vložení podmínky předložení způsobu zimní údržby a podmínky časového upřesnění měření hluku. Za této situace podle stěžovatele neobstojí ani závěr městského soudu, že ministr zamítl požadavky stěžovatele přezkoumatelně, neboť tak učinil spíše „floskulemi“.

[85] Stěžovatel namítá, že z přezkumného závazného stanoviska pak není vůbec zřejmé, z jakých důvodů ministr dospěl k závěru, že rozkladové námitky stěžovatele nejsou důvodné (požadavek předložení způsobu zimní údržby a požadavek časového upřesnění kontrolního měření hluku). Nejvyšší správní soud shledává kasační námitku nepřezkoumatelnosti přezkumného závazného stanoviska ministra životního prostředí ve vztahu k vypořádání zde uvedených podmínek důvodnou. Ministr životního prostředí v přezkumném závazném stanovisku na rozkladové námitky stěžovatele skutečně věcně nereagoval. S návrhy na vložení podmínek se ministr vypořádal pouze mimoběžnými tvrzeními, podle ministra stěžovatelem vznášené požadavky vyplývají pouze z jeho subjektivního hodnocení vlivu záměru na životní prostředí (str. 6 přezkumného závazného stanoviska). Vzhledem k tomu, že ministr životního prostředí řádně nereagoval na rozkladové námitky stěžovatele, zatížil přezkumné závazné stanovisko vadou nepřezkoumatelnosti.

[86] Namítanou zastaralostí hlukové a rozptylové studie se ministr životního prostředí přezkoumatelně zabýval, takže lze posoudit její neaktuálnost.

[87] Ohledně hlukové studie Nejvyšší správní soud odkazuje na své závěry uvedené v části III.d K požadavku na provedení nové hlukové studie.

[88] Kasační námitka týkající se rozptylové studie není důvodná. Stěžovatel pouze obecně namítal, že tato nevychází z aktuálních dopravních intenzit za rok 2016, které byly ovšem zveřejněny až v květnu roku 2017, tedy po vypracování samotné studie i po vydání závazného stanoviska k vlivům na životní prostředí. Na rozdíl od čtvrté kasační námitek konkrétně netvrdil, proč by měla být tato skutečnost důvodem pro tvrzenou zastaralost rozptylové studie. Z části 4. rozptylové studie „Výsledky rozptylové studie“ a z části 6. „Závěrečné hodnocení“ vyplývá, že stavba dálnice prochází územím, kde jsou již nyní překračovány imisní limity pro průměrnou denní koncentraci částic PM₁₀, jsou překračovány průměrné roční koncentrace benzo(a)pyrenu a limitní hodnotě se blíží průměrné roční limity koncentrací částic PM_{2,5}. Nicméně rozptylová studie ukázala, že imisní příspěvek z dopravního provozu na dálnici nedosahuje ani u jedné ze znečišťujících látek limitních hodnot. Nově budovaná dálnice také převezme dopravu ze stávajících komunikací, čímž dojde k přerozdělení dopravy na více silničních tahů. Ve vztahu k překročení imisních limitů jsou jednak příspěvky dálnice ke znečištění ovzduší nízké a nemohou místní situaci ovlivnit, navíc ani nehrozí negativní ovlivnění zdraví lidí (viz

str. 18 Hodnocení vlivu na veřejné zdraví záměru „Dálnice D49, stavba 4901 Hulín – Fryšták“, které bylo podkladem pro závazné stanovisko k vlivům na životní prostředí). Vzhledem ke zde uvedenému dospěl kasační soud, na rozdíl od hlukových studií, k závěru, že rozptylová studie není v kontextu veškerých dostupných informací zastaralá a imise z budoucího provozu dálnice neohrožují životní prostředí.

[89] Nejvyšší správní soud dále k namítané změně limitu $PM_{2,5}$ od 1. 1. 2020, a tedy nutnosti i z tohoto důvodu dle stěžovatele vypracovat novou rozptylovou studii, konstatuje, že nový limit $PM_{2,5}$ byl do přílohy č. 1 zákona č. 201/2012 Sb., o ochraně ovzduší, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o ochraně ovzduší“), zaveden zákonem č. 369/2016 Sb., kterým se mění zákon č. 201/2012 Sb., o ochraně ovzduší, ve znění pozdějších předpisů, a zákon č. 634/2004 Sb., o správních poplatcích, ve znění pozdějších předpisů. Bod 80. zákona č. 369/2016 Sb., kterým došlo ke snížení limitu $PM_{2,5}$, nabytí účinnosti dne 1. 1. 2020 (viz čl. IV téhož zákona). Podle článku II bodu 1. přechodných ustanovení zákona č. 369/2016 Sb. se správní řízení, která nebyla pravomocně skončena přede dnem nabytí účinnosti tohoto zákona, dokončí podle zákona č. 201/2012 Sb., ve znění účinném přede dnem nabytí účinnosti tohoto zákona. Ministerstvo životního prostředí obdrželo dne 19. 9. 2016 od stavebníka žádost o vydání závazného stanoviska k vlivům na životní prostředí podle § 23a odst. 3 zákona EIA. Řízení o vydání stavebního povolení skončilo vydáním napadeného rozhodnutí dne 5. 11. 2021. Uvedená novela zákona o ochraně ovzduší (a tedy ani nově stanovený limit pro částice $PM_{2,5}$) se proto na nyní projednávanou stavbu nevztahuje.

III.g K rozporu § 23a odst. 3 zákona EIA s Ústavou

[90] Podle § 23a odst. 3 zákona EIA *[p]říslušný úřad vydá k prioritnímu dopravnímu záměru závazné stanovisko k vlivům prioritního dopravního záměru na životní prostředí, které je podkladem pro vydání rozhodnutí v navazujících řízeních. Závazné stanovisko podle věty první obsahuje opatření k prevenci, vyloučení, snížení, popřípadě kompenzaci nepříznivých vlivů na životní prostředí. Platnost závazného stanoviska podle věty první je 5 let. Stanovisko musí být platné v době vydání rozhodnutí v navazujících řízeních v prvním stupni.*

[91] Poslední věta byla do citovaného ustanovení vložena s účinností ode dne 20. 11. 2021 zákonem č. 413/2021 Sb., kterým se mění zákon č. 100/2001 Sb., o posuzování vlivů na životní prostředí a o změně některých souvisejících zákonů (zákon o posuzování vlivů na životní prostředí), ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon č. 413/2021 Sb.).

[92] Stěžovatel v kasační stížnosti namítá rozpor § 23a odst. 3 zákona EIA s Ústavou. Městský soud zamítl žalobní bod, jímž stěžovatel brojil proti rozporu citovaného ustanovení s Ústavou, jako nedůvodný, dle stěžovatele se však zabýval pouze zněním účinným do 19. 11. 2021. Zněním účinným ode dne 20. 11. 2021 se napadený rozsudek nezabývá, takže je podle stěžovatele nepřezkoumatelný.

[93] Stěžovatel má za to, že změnou účinnou ode dne 20. 11. 2021 došlo k porušení dohody mezi Českou republikou a Evropskou komisí, dle které měla být platnost závazných stanovisek k vlivům na životní prostředí omezena na pět let bez možnosti prodloužení. Dle jeho názoru tak provedenou novelou došlo k účelovému prodloužení platnosti závazných stanovisek k vlivům prioritních dopravních záměrů na životní prostředí. Podle stěžovatele došlo k porušení čl. 1 odst. 3, čl. 2 odst. 4 a 5, čl. 5, čl. 6 a čl. 8 Směrnice EIA. Stěžovatel bez

pokračování

uvedení znění předběžné otázky požádal kasační soud, aby předložil jeho námitky, jimiž brojí proti schválení zákona č. 413/2021 Sb., kterým byla dle stěžovatelova názoru porušena směrnice Evropského parlamentu a Rady 2011/92/EU ze dne 13. prosince 2011 o posuzování vlivů některých veřejných a soukromých záměrů na životní prostředí (dále jen „směrnice EIA“), Soudnímu dvoru Evropské unie.

[94] Městský soud ve vztahu k § 23a odst. 3, poslední větě, zákona EIA ve znění účinném do 19. 11. 2021, uvedl, že rozporem tohoto ustanovení s Ústavou se již Ústavní soud zabýval a shledal jej v souladu s ústavním pořádkem (viz plenární nález Ústavního soudu ze dne 17. 7. 2019, sp. zn. Pl. ÚS 44/18). Dále zdůraznil, že řízení před Ústavním soudem vzešlo z návrhu stěžovatele v rámci jiného soudního řízení, a že opakovaný přezkum ústavnosti není namístě. Znění daného ustanovení ode dne 20. 11. 2021 se pak na nyní projednávanou věc vzhledem k datu vydání napadeného rozhodnutí a k datu nabytí účinnosti zákona č. 413/2021 Sb. dle městského soudu nevztahovalo. Není tedy pravdou, že by se městský soud zabýval pouze zněním uvedeného ustanovení do 19. 11. 2021. Městský soud se dle kasačního soudu dostatečným způsobem vypořádal s namítaným rozporem daného ustanovení (srov. bod 108. – 111. odůvodnění napadeného rozsudku). Odkázal na relevantní řízení před Ústavním soudem, který rozpor řešeného ustanovení s ústavním pořádkem neshledal. Současně městský soud uvedl, že novelizované znění je pro nyní souzenou věc irrelevantní. Skutečnost, že městský soud nevyhověl návrhu stěžovatele na předložení věci Soudnímu dvoru Evropské unie k rozhodnutí o předběžné otázce týkající se výkladu Směrnice EIA se stručným odůvodněním, že k tomu důvody neshledal, nezpůsobuje nepřezkoumatelnost napadeného rozsudku.

[95] Co se týče věcného posouzení, Nejvyšší správní soud se ztotožňuje se závěrem městského soudu, který ve vztahu ke znění přezkoumávaného ustanovení účinnému do 19. 11. 2021 správně odkázal na plenární nález sp. zn. Pl. ÚS 44/18. Ústavní soud tímto citovaným nálezem nevyhověl návrhu Krajského soudu v Ostravě na zrušení § 23a zákona EIA ve znění účinném do 19. 11. 2021. Ústavní soud konstatoval, že cílem této výjimečné úpravy je urychlení procesu realizace prioritních dopravních záměrů, které se nacházely v pokročilé fázi připravenosti. Dotčená veřejnost, zejména environmentální spolky, má stále možnost účastnit se navazujících řízení a v nich uplatňovat svá práva, tedy brojit i proti závaznému stanovisku k vlivům na životní prostředí. Současně je zachována možnost obrany podáním správní žaloby, přičemž v rámci soudního řízení správního je opětovně možné přezkoumat závazné stanovisko. Přezkoumávané ustanovení tak představuje rozumnou míru omezení práva veřejnosti participovat v procesu posuzování vlivů na životní prostředí u prioritních dopravních záměrů, a proto Ústavní soud návrh na zrušení tohoto ustanovení zamítl.

[96] Městský soud ve vztahu k § 23a odst. 3 zákona EIA ve znění účinném od 20. 11. 2021 správně uvedl, že poslední věta přezkoumávaného ustanovení se na nyní projednávanou věc nevztahuje. Ministerstvo dopravy vydalo stavební povolení v prosinci roku 2020 a ministr dopravy pak rozhodl o rozkladu napadeným rozhodnutím dne 5. 11. 2021. Obě tato rozhodnutí byla vydána před nabytím účinnosti novely zákona EIA. Podle § 75 odst. 1 s. ř. s. *při přezkoumávání rozhodnutí vychází soud ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu.*

[97] Kasační soud dále zdůrazňuje, že Ústavní soud vydal dne 20. 12. 2023 plenární nález sp. zn. Pl. ÚS 7/23, kterým neshledal porušení ústavního pořádku. Předmětem řízení

před Ústavním soudem byl návrh Krajského soudu v Ostravě na zrušení § 23a odst. 3 poslední věty zákona EIA. Žalobcem v řízení před krajským soudem, ze kterého vzešel návrh Krajského soudu v Ostravě na zrušení daného ustanovení, byl nynější stěžovatel, a tedy musí být se závěry Ústavního soudu seznámen. Ústavní soud vyšel ve značné míře právě z nálezu sp. zn. Pl. ÚS 44/18. Napadená právní úprava dle Ústavního soudu zasahuje do práva na příznivé životní prostředí přiměřeným způsobem, sleduje legitimní cíle a je racionální pro jejich dosažení. Nejedná se ani o natolik intenzivní zásah do zmíněného práva jako ve věci sp. zn. Pl. ÚS 44/18. Důvodem pro zrušení poslední věty § 23a odst. 3 zákona EIA nemohou být bez dalšího ani excesivní zásahy dovozované nynějším stěžovatelem, je nutné zkoumat konkrétní okolnosti průběhu správního řízení, plynutí času a také možnost zásahu správních soudů proti takovým excesům (srov. nálezy Ústavního soudu sp. zn. Pl. ÚS 7/23, bod 77.). Ústavní soud také odmítl namítané porušení dohody mezi vládou České republiky a Evropskou komisí s tím, že se jedná o politickou dohodu, a nikoliv o pramen práva (srov. nálezy Ústavního soudu sp. zn. Pl. ÚS 7/23, bod 76.).

[98] Kasační soud výše uvedl, že § 23a odst. 3 zákona EIA ve znění účinném od 20. 11. 2021 se na nyní projednávanou věc nevztahuje (viz odst. [96] tohoto rozsudku). Důvod k předložení věci Soudnímu dvoru Evropské unie tedy neshledal ani Nejvyšší správní soud. Článek 2 odst. 4 směrnice EIA umožňuje členským státům ve výjimečných případech vyjmout určitý záměr z působnosti této směrnice, jestliže by uplatňování těchto ustanovení nepříznivě ovlivnilo účel záměru, pokud jsou splněny cíle této směrnice. V takovém případě pak směrnice EIA členským státům ukládá, aby *a) zvážily, zda by nevyhovovala jiná forma posouzení; b) zpřístupnily dotčené veřejnosti informace získané jinými formami posouzení ve smyslu písm. a), informace vztahující se k tomuto rozhodnutí o vynětí a důvody, proč tato výjimka byla udělena; c) uvědomily Komisi před vydáním povolení o důvodech tohoto vynětí a poskytly jí informace, které daly případně k dispozici vlastním státním příslušníkům*. Směrnicí uvedené podmínky Česká republika splnila. V důsledku aplikace čl. 2 odst. 4 Směrnice EIA je pak v souladu s čl. 4 odst. 1 téže směrnice vyloučeno posouzení záměru podle čl. 5 až čl. 10 Směrnice EIA. Podle kasačního soudu při vyloučení aplikace čl. 5, čl. 6 a čl. 8 Směrnice EIA nemohlo dojít k jejich porušení. Současně čl. 1 odst. 3 Směrnice EIA na uvedený případ nedopadá, jelikož upravuje *záměry sloužící cílům národní obrany*. Ostatně stěžovatel na rozdíl od věci vedené u kasačního soudu pod sp. zn. 3 As 304/2019 ani neupřesnil znění předběžné otázky, kterou měl dle jeho požadavku kasační soud předložit Soudnímu dvoru Evropské unie. Obdobným návrhem téhož stěžovatele se již v minulosti Nejvyšší správní soud zabýval. Ke splnění uvedených podmínek Českou republikou uvedl, že: „[v] § 23a zákona o posuzování vlivů na životní prostředí stanovila mimořádný postup posuzování vlivů na životní prostředí a uložila Ministerstvu životního prostředí povinnost zveřejnit výsledek této formy posouzení včetně jeho podkladů na internetu“ (srov. rozsudek NSS ze dne 23. 2. 2022, č. j. 3 As 304/2019-79, odst. [26]). Směrnice EIA nevyžaduje pro vynětí určitého záměru z její působnosti udělení výjimky, argumentace stěžovatele, jíž poukazuje na to, že mezi Českou republikou a Evropskou komisí žádná dohoda ohledně výjimky uzavřena nebyla, tak není relevantní (srov. rozsudek NSS č. j. 3 As 304/2019-79, odst. [26], a ze dne 21. 4. 2022, č. j. 10 As 533/2021-140, odst. [13]). Nejvyšší správní soud tedy neshledal tuto kasační námitku důvodnou.

III.h K porušení § 9d odst. 2 zákona EIA

pokračování

[99] Poslední kasační námitkou stěžovatel namítá porušení § 9d odst. 2 zákona EIA spočívající v nedodržení lhůty pro rozhodnutí o žalobě a pochybení městského soudu, který žalobě nepřiznal odkladný účinek či nenařídil předběžné opatření, o kterých podle citovaného ustanovení rozhodne i bez návrhu.

[100] Stěžovatel shledává postup městského soudu nezákonným a současně rozporným s právem na soudní ochranu. Městský soud přezkoumatelným způsobem nerozhodl, proč žalobě nepřiznal odkladný účinek, čímž porušil mimo jiné Úmluvu o přístupu k informacím, účasti veřejnosti na rozhodování a přístupu k právní ochraně v záležitostech životního prostředí (dále jen „Aarhuská úmluva“). Současně upřel stěžovateli právo na obdržení vyhotovení rozsudku v zákonem stanovené lhůtě a také právo na odůvodnění, proč nebylo o odkladném účinku rozhodnuto. Tím spíše za situace, kdy stavebník předal staveniště k provedení stavby po dvaceti dnech od doručení napadeného rozhodnutí stěžovateli.

[101] Podle § 9d odst. 2 zákona EIA [o] *žalobách proti rozhodnutím vydaným v navazujících řízeních rozhodne soud do 90 dnů poté, kdy žaloba došla soudu. Soud i bez návrhu rozhodne o přiznání odkladného účinku žalobě nebo o předběžném opatření podle soudního řádu správního. Soud přizná žalobě odkladný účinek nebo nařídí předběžné opatření, hrozí-li nebezpečí, že realizací záměru může dojít k závažným škodám na životním prostředí.*

[102] Nejvyšší správní soud shledává sedmou kasační námitku v části brojící proti nepřezkoumatelnosti napadeného rozsudku nedůvodnou. Z citovaného ustanovení vyplývá povinnost soudu rozhodujícího o žalobě proti rozhodnutí vydanému v navazujícím řízení rozhodnout o přiznání odkladného účinku nebo o předběžném opatření bez návrhu, jestliže realizací záměru hrozí nebezpečí vzniku závažných škod na životním prostředí. V nyní projednávané věci městský soud žádné hrozící nebezpečí závažných škod na životním prostředí neshledal, a proto o odkladném účinku nerozhodoval. Ani stěžovatel nebyl v žalobě procesně aktivní a nenavrlh přiznání odkladného účinku žalobě. Stěžovatel v části třetí žaloby pouze z *opatrnosti odkázal na relevantní ustanovení* a dále městskému soudu sdělil, že „z mediálních výstupů vyplývá, že staveniště již bylo předáno zhotoviteli“ (viz č. l. 3 a 4 spisu městského soudu). Nejvyšší správní soud nepovažuje takové upozornění stěžovatele za návrh na přiznání odkladného účinku, o němž by byl městský soud povinen rozhodnout. Dle kasačního soudu tak není vadou skutečnost, že městský soud nerozhodl o přiznání odkladného účinku. Z obsahu spisu městského soudu totiž neplyne, že by byl takový návrh podán. Současně nebylo povinností městského soudu vyjádřit se v odůvodnění napadeného rozsudku k tomu, proč žalobě na základě citovaného upozornění stěžovatele nepřiznal odkladný účinek. Tato kasační námitka v části namítající povinnost městského soudu rozhodnout o odkladném účinku není důvodná.

[103] K namítanému porušení § 9d odst. 2 zákona EIA ve vztahu ke lhůtě pro rozhodnutí kasační soud uvádí, že ze soudního spisu vyplývá, že stěžovatel podal žalobu (53 stran) dne 20. 12. 2021, následně ji dne 20. 1. 2022 doplnil (27 stran), k žalobě ovšem nepřipojil opis napadeného rozhodnutí podle § 71 odst. 2 s. ř. s. Ten následně doložil až na výzvu městského soudu dne 2. 2. 2022. I když žalobce nepřipojí k žalobě zmíněný opis napadeného rozhodnutí a tento nedoloží ani na výzvu soudu, nejedná se o takový nedostatek, pro který by nebylo možné v řízení pokračovat (rozsudek NSS ze dne 6. 3. 2009, č. j. 5 As 23/2008-28). Stěžoval v nyní projednávané věci opis napadeného rozhodnutí sice dodatečně doložil, nicméně tímto svým jednáním zbytečně prodloužil soudní řízení. Lhůta

pro rozhodnutí městského soudu uplynula dne 20. 3. 2022, jelikož však byla posledním dnem této lhůty neděle, bylo posledním dnem lhůty pondělí 21. 3. 2022. Městský soud vydal napadený rozsudek dne 27. 4. 2022.

[104] Nejvyšší správní soud ve vztahu k nedodržení lhůty pro vydání rozhodnutí správními orgány opakovaně vyslovil názor, že: „*nedodržení pořádkových lhůt nezpůsobuje nezákonnost rozhodnutí, pro kterou by bylo třeba přistoupit k jeho zrušení*“ (srov. rozsudek NSS ze dne ze dne 12. 5. 2005, č. j. 6 Azs 283/2004-80, a dále též rozsudky NSS ze dne ze dne 10. 12. 2012, č. j. 2 Ans 14/2012-41, 30. 9. 2021, č. j. 7 As 143/2021-23, odst. [16], 24. 2. 2023, č. j. 3 Afs 283/2020-64, odst. [14]). Dle názoru kasačního soudu nic nebrání aplikaci citované judikatury vztahující se ke lhůtě pro vydání rozhodnutí správními orgány i na soudní řízení. Obdobný závěr, že lhůta pro rozhodnutí soudu je lhůtou pořádkovou, vyslovil Ústavní soud, který uvedl, že: „*Dvacetidenní lhůta pro rozhodnutí soudu podle § 90 odst. 3 soudního řádu správního je lhůtou pořádkovou a zákon s jejím nedodržením nespojuje žádný procesní následek. Nehledě na to, prostředkem k ochraně proti průtahům v soudním řízení je postup podle právní úpravy obsažené v zákoně č. 6/2002 Sb., o soudech, soudcích, přísedících a státní správě soudů a o změně některých dalších zákonů (zákon o soudech a soudcích), ve znění pozdějších předpisů, (§ 174a), nikoliv návrh na zrušení rozhodnutí vzešlého z údajně nepřiměřeně dlouhého řízení.*“ (viz bod 67. nálezu Ústavního soudu ze dne 2. 4. 2019, sp. zn. I. ÚS 4178/18). Městský soud vydal napadený rozsudek dne 27. 4. 2022. Nejvyšší správní soud přisvědčuje stěžovateli, že městský soud nerozhodl v zákonem stanovené lhůtě 90 dnů, v souladu se zde uvedenou judikaturou se však nejedná o vadu mající vliv na zákonnost napadeného rozsudku. V této souvislosti je třeba také zohlednit, že stěžovatel zaslal městskému soudu poslední den lhůty pro podání a rozšiřování žalobních bodů, tj. dne 20. 1. 2022, rozsáhlé doplnění žaloby (27 stran textu, 15 příloh). Opis napadeného rozhodnutí navíc předložil až na výzvu městského soudu dne 2. 2. 2022. Dle kasačního soudu to byl sám stěžovatel, kdo částečně svým jednáním zapříčinil nedodržení lhůty pro vydání rozhodnutí.

[105] Úvaha stěžovatele predestřená v kasační stížnosti, že bylo porušeno jeho *právo na získání* rozsudku v zákonné lhůtě, není správná. Stěžovatel nepřilehavě směšuje datum vydání rozsudku s datem jeho doručení. Městský soud vydal napadený rozsudek dne 27. 4. 2022, přičemž jeho písemné vyhotovení čítající dvacet tři stran vypravil v zákonem stanovené lhůtě jednoho měsíce dle § 54 odst. 3 s. ř. s. Skutečnost, že stěžovateli byl napadený rozsudek doručen až dne 13. 6. 2022, nemůže být městskému soudu kladena za vinu. Nejvyšší správní soud zdůrazňuje, že je nutné rozlišovat mezi vydáním, vyhotovením a doručením napadeného rozsudku. Ostatně až ode dne doručení správních či soudních rozhodnutí účastníkům řízení se počítají lhůty pro podání opravných prostředků, včetně žalob (srov. § 72 odst. 1 s. ř. s., § 106 odst. 2 s. ř. s.).

[106] Třebaže městský soud nedodržel zákonem stanovenou lhůtu pro vydání rozhodnutí, jedná se o lhůtu pořádkovou, jejíž porušení nezpůsobuje nezákonnost napadeného rozsudku.

IV. Závěr a náklady řízení

[107] S ohledem na výše uvedené shledal Nejvyšší správní soud kasační stížnost důvodnou, a proto napadený rozsudek městského soudu zrušil (dle § 110 odst. 1 s. ř. s.). Jelikož již v řízení před městským soudem byly dány důvody pro zrušení rozhodnutí správního orgánu [§ 110 odst. 2 písm. a) s. ř. s.], zrušil Nejvyšší správní soud i rozhodnutí

pokračování

žalovaného a vrátil mu věc k dalšímu řízení (§ 78 odst. 3 a 4 s. ř. s.). Žalovaný je v dalším řízení vázán právním názorem Nejvyššího správního soudu (§ 78 odst. 5 s. ř. s.).

[108] Nejvyšší správní soud výše stanovil, jakým způsobem bude žalovaný v dalším řízení postupovat (viz odst. [44], [63] a [75] tohoto rozsudku). Žalovaný zajistí přezkum závazných stanovisek dotčených orgánů tak, aby byla potvrzující závazná stanoviska přezkoumatelná, tedy řádným způsobem reagovala na rozkladové námitky stěžovatele a splňovala nároky podle § 149 správního řádu. Žalovaný zajistí též ověření splnění podmínek územního rozhodnutí v souladu s § 15 odst. 2 stavebního zákona a posoudí, zda jsou hlukové studie obsažené ve správním spise aktuální a umožňují učinit závěr o tom, že stavba splňuje hlukové limity. Konečně bude žalovaný řádně zkoumat vliv stavby na krajinný ráz.

[109] Nejvyšší správní soud je posledním soudem, který o věci rozhodl, proto musí rozhodnout o náhradě nákladů celého soudního řízení, tj. jak o náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti, tak i o náhradě nákladů řízení před městským soudem (srov. § 110 odst. 3 větu druhou s. ř. s.). Stěžovatel měl ve věci plný úspěch, a tak mu podle § 60 odst. 1 ve spojení s § 120 s. ř. s. náleží proti žalovanému náhrada nákladů řízení, které důvodně vynaložil. Tyto náklady tvoří zaplacené soudní poplatky ve výši 3 000 Kč za žalobu a 5 000 Kč za kasační stížnost a náklady na právní zastoupení.

[110] Stěžovatel nebyl v řízení před městským soudem zastoupen advokátem, celková náhrada nákladů řízení před tímto soudem tak představuje uhrazený soudní poplatek za žalobu (viz výše). V řízení o kasační stížnosti byl stěžovatel zastoupen advokátkou. Zástupkyně stěžovatele učinila celkem tři úkony právní služby, a to převzetí a přípravu zastoupení, podání kasační stížnosti a repliku k vyjádření žalovaného ke kasační stížnosti (§ 11 odst. 1 písm. a) a d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., advokátního tarifu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „advokátní tarif“). Odměna tak činí 3 x 3 100 Kč [§ 7 bod 5., § 9 odst. 4 písm. d) a § 11 odst. 1 písm. a) a d) advokátního tarifu]. K úkonům právní služby je třeba připočíst 3 x 300 Kč paušální náhrady hotových výdajů podle § 13 odst. 4 advokátního tarifu. Odměna není zvýšena o daň z přidané hodnoty, neboť zástupkyně stěžovatele ve svých podáních uvádí, že není její plátkyní. Celková výše odměny zástupkyně stěžovatele činí 10 200 Kč.

[111] Žalovaný je tedy povinen stěžovateli nahradit náklady řízení o žalobě a o kasační stížnosti ve výši 18 200 Kč, a to ve lhůtě 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám jeho zástupkyně JUDr. Petry Humlíčkové, Ph.D., advokátky se sídlem Vodičkova 704/36, Praha 1.

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 16. května 2024

JUDr. Radan Malík
předseda senátu